

## I

Teraz som matka a zároveň vydatá žena, no nie tak dávno som žila mimo zákon. Spolu s bratom sme osireli. To nejakým spôsobom všetko ospravedlňovalo. Nemali sme nikoho. Všetko sa to udialo zo dňa na deň.

Naši rodičia zahynuli pri automobilovej nehode na svojej prvej dovolenke, ktorú trávili bez nás, na ceste neďaleko Neapola alebo na nejakej inej z tých hrozných ciest na juhu. Mali žltý Fiat z druhej ruky, no vyzeral ako nový. Ostala po ňom iba sivá kopa šrotu. Keď som ho videla, na policajnom vrakovisku medzi ostatnými havarovanými autami, opýtala som sa brata na farbu:

„Nebolo žlté?“

Môj brat povedal, že áno, jasné, že bolo žlté, no to bolo predtým. Pred nehodou. Zrážky deformujú farbu alebo deformujú náš spôsob vnímania farieb. Nevie, čo tým chcel povedať. Opýtala som sa ho. Povedal: Svetlo... farba... všetko. Pomyslela som si, že ho to, chudáka, zasiahlo viac ako mňa.

V tú noc sme spali v hoteli a na druhý deň sme sa s tým, čo ostalo z našich rodičov vlakom vrátili do Ríma, a sprevádzala nás sociálna asistentka alebo vychovávateľka alebo psychologička, neviem, môj brat sa jej na to opýtal a ja som odpoveď nepočula, pretože som sa pozerala oknom na krajinu.

Na pohrebe sa objavila iba jedna teta, sestra mojej matky spolu so svojimi odpornými dcérami. Celý čas (ktorého nebolo až tak veľa) som sa pozerala na tetu a niekoľkokrát som si na jej perách všimla náznak úsmevu, niekedy dokonca široký úsmev, a vtedy som pochopila (hoci v skutočnosti som to vždy vedela), že sme s bratom na svete sami. Pohreb bol krátky. Pri východe z cintorína sme sa rozlúčili s tetou a sesternicami, a viac sme ich nevideli. Kým sme kráčali na najbližšiu zastávku metra, povedala som svojmu bratovi, že keď do hrobiek ukladali truhly, naša teta sa usmievala, ak nechcem rovno povedať, že sa otvorene smiala. Odpovedal mi, že si to tiež všimol.

Od tej chvíle sa dni zmenili. Chcem tým povedať plynutie dní. Či skôr sa zmenilo to, čo spája a zároveň oddeľuje jeden deň od ďalšieho. Noc zrazu prestala existovať a všetko bolo neustálym slnkom a svetlom. Najprv som si myslela, že to bolo únavou, šokom z náhlej smrti našich rodičov, ale keď som to spomenula bratovi, povedal mi, že jemu sa deje to isté. Slnko a svetlo a výbuchy okien.

Dokonca som si začala myslieť, že zomrieme.

No náš život pokračoval podľa rovnakých vzorcov zaužívaných pred smrťou našich rodičov. Každé ráno sme šli do školy. Rozprávali sme sa s tými, ktorých sme považovali za priateľov. Študovali sme, nie veľa, ale študovali sme. Vyplnili sme pár jednoduchých formulárov a dostali sme dôchodok po rodičoch. Mysleli sme si, že toho bude viac a protestovali sme. V jedno ráno pred úradníkom, ktorý sa nám snažil vysvetliť, že môj otec počas života zarábala iks peňazí a po jeho smrti máme nárok na menej ako polovicu, sa môj brat zrazu rozplakal. Úradníkovi vynadal a ja som ho musela nasilu vytiahnuť z kancelárie. Nie je to spravodlivé, vykrikoval. Taký je zákon, počula som kajúcneho úradníka za chrbtom.

Hľadala som si prácu. Každé ráno som si kúpila noviny a na školskom dvore som si čítala inzertné strany a podčiarkovala som si všetky zaujímavé ponuky. Poobede, keď som zjedla, čo som našla, som vychádzala z domu a nevrátila som sa, kým som nenavštívila všetky adresy. Ponúkaná práca

prevažne, či už otvorene alebo nie, súvisela s eskortnými službami, ale ja nie som prostitútka. Kráčala som cestou zločinu, ale nikdy som nebola prostitútka.

Jedného dňa som si našla prácu v kaderníctve. Umývala som vlasy. Nestrihala som, no všímala som si, ako to robia ostatné a pripravovala som sa na budúcnosť. Môj brat povedal, že je hlúpe začať pracovať, veď so sirotským dôchodkom môžeme žiť spokojne. Sirotský, to slovo bolo smiešne. Začali sme prepočítavať. Naozaj sme mohli z dôchodku žiť, no museli by sme si takmer všetko odriekať. Môj brat povedal, že nemusí byť trikrát denne. Pozrela som sa naňho a netušila som, či to myslí vážne.

„Koľkokrát denne ješ?“

„Tri. Štyri.“

„A koľkokrát vravíš, že si ochotný byť v budúcnosti?“

„Raz.“

Po týždni si môj brat našiel prácu v posilňovni. Večer, keď sa vrátil domov, sme sa rozprávali a snovali plány. Začala som snívať o tom, že si otvorím svoje vlastné kaderníctvo. Mala som svoje dôvody, pre ktoré som si myslela, že budúcnosť je v malých kaderníctvach, v malých módných butikoch, v malých obchodoch s platňami, v drobných a vyberaných baroch. Môj brat vravieval, že budúcnosť je v informatike, no pretože pracoval v posilňovni (zametal, umýval podlahu a záchody), začal dvíhať činky a robiť všetko, čo ľudia robia, aby zväčšili objem svalstva.

Postupne sme zanechali štúdium. Niekedy som ráno do školy nešla ja (neznášala som neustále svetlo), inokedy nešiel môj brat. Ako plynuli dni, ostávali sme doma obaja, túžili ísť do školy, no neschopní vyjsť na ulicu, nastúpiť na autobus, vojsť do našich tried a otvoriť knihy a zošity, z ktorých by sme sa nič nenaučili.

Čas sme zabíjali pozeraním telky, najprv to boli diskusie, potom animované filmy a nakoniec dopoludňajšie programy s rozhovormi a debatami a správami zo sveta celebrit. Ale o tom budem hovoriť neskôr. Telka a video majú v tomto príbehu dôležité miesto. Ešte aj dnes, keď zapnem poobede televíziu, mám pocit, že na obrazovke vidím svoje mladšie kriminálne ja, ale ten prelud netrvá dlho, nie dlhšie, ako ten okamih, kým sa aparát preberie k životu. Napriek tomu však v tých sekundách vidím oči ženy, ktorou som bola, vidím jej vlasy, jej pohrdavé pery, jej chladne pôsobiace líca a jej krk zo studeného mramoru. Z tej krátkej vidiny ma vždy zamrazí.

V tom čase sa môj brat v posilňovni naučil zvláštnemu zvyku.

„Chceš vidieť moje pokroky?“ pýtal sa.

A tak si vyzliekol košeľu a ukazoval mi svalstvo. Hoci bola zima a nemali sme kúrenie, vyzliekol si košeľu alebo tričko a ukazoval mi svaly, ktoré sa na jeho tele rysovali placho ako nádory, výčnelky, ktoré nemali nič spoločné s ním alebo s obrazom, aký som o ňom mala, s jeho chudým a vyziabnutým dospievajúcim telom.

Raz mi povedal, že sníva o tom, že zvíťazí v súťaži Mister Rím a potom Mister Italia alebo Mister Universe. Smiala som sa mu do očí a úprimne som mu povedala, čo si o tom myslím. Na to, aby si sa stal Mister Universe, musíš trénovať od desiatich rokov, povedala som mu. Myslela som si, že kulturistika je ako šach. Môj brat mi odpovedal, že keď mám právo snívať o tom, že si otvorím

minikaderníctvo, on má tiež právo snívať o lepšej budúcnosti. To bolo to slovo, ktoré použil: budúcnosť. Šla som do kuchyne a začala som robiť jedlo. Špagety. Potom som odniesla na stôl tanieri a príbory. Stále som premýšľala. Nakoniec som mu povedala, že ma budúcnosť nezaujíma, že mám nápady, ale tieto nápady, ak si ich dobre premyslím, sa do budúcnosti nikdy nepremietnu.

„A kam teda?“ zavrešťal môj brat.

„Nikam.“

Potom sme pozerali telku, až kým sme nezaspali.

Okolo štvrtej ráno som sa zvykla strhnúť zo sna. Vstala som z kresla, zo stola som upratala tanieri, umyla som ich, upratala som jedáleň, umyla som kuchyňu, prikryla som brata ešte jednou dekou, stíšila som zvuk na televízore, vyklonila som sa z okna a dívala sa na ulicu s autami zaparkovanými v dvoch radoch na každej strane a nemohla som uveriť tomu, že je ešte noc, že tá žiara je nocou. Bolo jedno, či som oči zatvorila alebo ich mala otvorené.